

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **BOMBAYERE s.r.o.**, se sídlem Revoluční 763/15, Praha 1, IČ: 28463421,
zastoupené: JUDr. Pavel Dostál, advokát, se sídlem Krajinská 44/10, České
Budějovice,

proti

žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1,
o žalobě rozhodnutí žalovaného ze dne 13.10.2016, MK 64571/2016 OPP, MK-S 9721/2016
OPP,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče (dále také jen „magistrát“), sp. zn. S- MHMP 1754057/2015 Fischerová, ze dne 1. 6. 2016. Ve správním řízení byla žalobci uložena pokuta ve výši 200 000 Kč podle ust. § 35 odst. 1 písm. c) ve spojení s ust. § 9 odst. 2 a 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „památkový zákon“), a to za skutek, že žalobce na nemovitosti č.p. 183 v katastrálním území Staré Město, ulice Karlova 14, Praha 1, kulturní památka r.č. 38300/1-91 v Pražské památkové rezervaci, umístil (1) nové (tedy 2.) reklamní výstrče provozovny Thajský ráj v levém horním rohu nad vstupem do provozovny, průměru cca 40 cm, v agresivní červeno-zelené barvě, (2) půlkruhového podsvíceného reklamního poutače nad vstupem do provozovny Thajský ráj (velikost cca 200 cm x 70 cm) v agresivní červeno-zelené barvě, (3) celoplošných polepů oken v prvním patře provozovny Thajský ráj, s nápisu „Thajský ráj“ a „Thaj Paradise“ a obrazovými upoutávkami, v červeno-zelené barevnosti, (4) 2 ks velkých reklamních desek provozovny thajských masáží po stranách vstupu do provozovny, v červeno-zelené barvě s nápisem „Thai massage from 9,99 €“, (5) praporu (výstrče) s textem Thai Massage, na dřevěné žerdi v okně v 1. patře nad vstupem do provozovny. Tímto jednáním porušil povinnosti podle ust. § 9 odst. 2 a 3 památkového zákona. Dále byla žalobci uložena náhrad nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Uvedl, že nerealizoval úpravy spočívající v umístění reklamních předmětů a ploch, neboť tyto úpravy provedla společnost Thajský ráj s.r.o. Předmětné nemovitosti sice má v nájmu, úpravy však neprovedl, přičemž nebyl proveden jediný důkaz, který by tento závěr podporoval. Ze smluv o nájmu ze dne 1. 7. 2014 a 30. 1. 2015 nelze učinit závěr, že by žalobce byl povinen nést náklady spojené s péčí o kulturní památku podle ust. § 9 odst. 2 památkového zákona. Dále namítal, že reklamní prostředky nemá ve svém majetku, ale tyto části nebytových prostor užívala společnost SVOBODNAREKLAMA s.r.o., což nebylo vyvráceno žádným provedeným důkazem. Namítá nepřezkoumatelnost výroku a odůvodnění rozhodnutí z důvodů shora uvedených. Dále uvedl, že podkladem pro rozhodnutí bylo stanovisko Národního památkového ústavu ze dne 5. 4. 2016, které bylo převzato jako celek bez hodnotících úvah a automaticky zařazeno jako důkaz svědčící v neprospěch žalobce. Samotné stanovisko však nemůže být základem pro rozhodování o právech a povinnostech osob.

[3] Žalobce nesouhlasil se způsobem a formou zajištění důkazů, kdy se všemi podklady nebyl seznámen (konkrétně uvádí interní zprávu ze dne 6. 1. 2016). Správní úřad prvního stupně následně po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí provedl dne 1. 6. 2016 další kontrolní obhlídku, aniž by umožnil žalobci seznámit se s obsahem údajných zjištění. Dále uvedl, že podkladem pro správní řízení nebyly kontroly, ale tzv. kontrolní obhlídky z veřejně přístupných míst ze dne 5. 1. 2016, 14. 3. 2016 a 24. 3. 2016, o čemž nebyl sepsán ani žádný protokol o kontrole. Správní orgán „zpoza rohu“, tajně, údajně provedl fotodokumentaci části veřejného prostoru a staví žalobce do situace, kdy mu odnímá právo vyjádřit se ke kontrolním zjištěním, což podle názoru žalobce nese znaky svévole. Žalovaný se pak s touto námitkou, kterou uplatňoval ve správním řízení, nijak nevypořádal. Nesouhlasí dále s tím, že by se nevyjádřil k věci, neboť se s podklady

seznámil dne 2. 5. 2016, poté nebyl nikdy vyrozuměn o tom, že byly realizovány před vydáním rozhodnutí další úkony ve věci (konkrétně kontrolní obhlídka dne 1. 6. 2016), a to ani v rámci odvolacího řízení. Nemůže mu být kladeno k tíži, že se v rámci správního řízení nevyjádřil písemně k podkladům a své právo realizoval až v odvolacím řízení.

[4] V dalším žalobním bodě uvádí, že výrok rozhodnutí prvostupňového správního orgánu považuje v rozporu s ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“), neboť z jeho struktury se podává, že působí jako jeden výrok, neboť nebyl oddělen například římskými číslicemi, ve skutečnosti však obsahuje výroky více, například o nákladech řízení, část výroku pak působí jako odůvodnění (odstavec čtvrtý, pátý a šestý). Není dále zřejmé, na které nemovitosti měly být žalobcem úpravy realizovány, neboť žalobce užívá nemovitosti na obou adresách.

[5] Žalobce pak nesouhlasil s hodnocením důkazů, neboť závěr se opírá o nekritické přijetí a opsání stanoviska Národního památkového ústavu bez jakékoliv hodnotící úvahy (jak již bylo uvedeno výše v jiném žalobním bodě), kdy jsou do odůvodnění převzaty doslovné formulace, aniž by bylo uvedeno, že tyto skutečnosti byly zjištěny z konkrétního důkazu. Žalovaný podle názoru žalobce nevěnoval pozornost významným rozporům v zadaných otázkách Národnímu památkovému ústavu ze strany prvostupňového správního orgánu (konkrétně uvádí rozměry některých zařízení, které však dále nespecifikuje), a to vzhledem k době žádosti a odpovědi a obsahu. Správní orgán podle jeho názoru dne 6. 1. 2016 zjistil, že úpravy nemovitosti realizovala společnost Thajský ráj s.r.o., přičemž následně dospěl k závěru, že správního deliktu se měl dopustit jiný subjekt. Zpochybňuje závěry správního orgánu prvního stupně, který při rozhodování vycházel mj. ze sdělení spoluvlastníků nemovitosti, které jsou v rozporu s obsahem sdělení Daniela Rykla ze dne 14. 12. 2015, z čehož nelze dovozovat, že žalobce realizoval příslušné úpravy na nemovitosti. Dále byl tento spoluvlastník dotazován pouze k bodům 1 a 3 výroku, nikoliv bodu 4 a 5. Předložené smlouvy o nájmu neumožňují učinit závěr, kdo, kdy a jak příslušné úpravy nemovitosti realizoval. Tyto nemovitosti pak žalobce mohl dát do podnájmu, což učinil na základě smlouvy, kterou uzavřel dne 30. 1. 2015 se společností SVOBODNAREKLAMA s.r.o.

[6] V dalším žalobním bodě napadá závěr o trvajícím deliktu, kdy podle jeho názoru limitem je zahájení správního řízení, a nelze tak ukládat sankci za dobu od 25. 1. 2016 do 24. 3. 2016, když den 25. 1. 2016 je limitem, není pak jasné, proč byl delikt ukončen dnem 24. 3. 2016.

[7] Žalobce pak nesouhlasil s uloženým trestem, kdy namítl, že v odůvodnění uvedené spisové značky nejsou součástí spisu, nepodložený má závěr o tom, že se dopustil jednání z ekonomických důvodů za účelem zvýšení zisku, napadá závěr prvostupňového správního orgánu, že nenamítal okolnosti pro výši sankce, v čemž spatřuje porušení presumpce neviny. Sankci považuje za citelnou, vytkl, že je pro něj likvidační, neboť odpovídá výši splaceného základního kapitálu, v době podání žaloby činil zůstatek na účtě 20 406,19 Kč.

[8] V posledním žalobním bodě pak namítl podjatost úřední osoby, když právní zástupce žalobce byl v minulosti terčem nepřiměřené osobní kritiky a neprofesionálního chování ze strany osoby, která sepisovala protokol o kontrolní prohlídce a vydala prvostupňové správní rozhodnutí, což žalovaný pominul.

[9] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž důvody jsou obsahově obdobné, jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsahu správního spisu.

[10] Při ústním jednání konaném dne 1. února 2018 účastníci na svých procesních návrzích setrvali. Soud nedoplňoval dokazování jinými listinami, neboť to k posouzení důvodnosti podané žaloby nebylo třeba.

[11] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že magistrát zjistil při výkonu úřední činnosti dne 27. 10. 2015 provedení úprav předmětné nemovitosti, na místě byla pořízena fotodokumentace dne 3. 11. 2015; vyzval dále spoluvlastníky nemovitosti k zaslání kopie nájemní smlouvy a ke zjednání nápravy ve stanovené lhůtě. Následně obdržel kopie nájemních smluv ze dne 1. 7. 2014 a 30. 1. 2015, kde je na straně nájemce žalobce; z nájemních smluv vyplývá, že nájemce je oprávněn umístit na předmětné nemovitosti reklamní poutače s tím, že sám zajistí veškerá povolení stavebních úprav. Dne 5. 1. 2016 provedl magistrát kontrolní prohlídku z veřejně přístupných míst, ze které byla pořízena fotodokumentace, při níž bylo zjištěno, že k nápravě nedošlo a byly realizovány další úpravy nemovitosti. S ohledem na tyto skutečnosti zaslal magistrát žalobci oznámení o zahájení správního řízení, které mu bylo doručeno 25. 1. 2016. Následně žalobce na výzvu zaslal magistrátu plnou moci k zastoupení a požádal o prodloužení vyjádření k věci. Dne 14. 3. a 24. 3. 2016 provedl magistrát další kontrolní obhlídku z veřejně přístupných míst a zjistil, že k nápravě stavu nedošlo. Na základě magistrátu provedl Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Praze, dne 22. 3. 2016 prohlídku na místě. Předmětná nemovitost je kulturní památka, původně gotická, upravovaná v baroku, klasicismu a na sklonku 19. století. Kromě domu je významné i prostředí, kde se nachází, a to větší celek staroměstských domů, proto je požadováno, aby firemní označení provozoven bylo provedeno pouze nerušivým doplňkem, na reklamy by měly být používány tradiční materiály, počet reklam by měl být omezen na nezbytně nutné množství, umístění jakéhokoliv informačního, reklamního či propagačního zařízení na území pražské památkové rezervace je nutné vždy předem projednat s orgány památkové péče.

[12] Dále je v odůvodnění uvedeno, že ani po prodloužení lhůty do 10. 3. 2016 pro zaslání žalobce magistrát žádné vyjádření neobdržel, dne 27. 4. 2016 mu bylo doručeno oznámení, že byly shromážděny podklady pro rozhodnutí, s nimiž se může seznámit, tohoto práva nevyužil. Příslušná sankce je ukládána za období od 25. 1. 2016 (zahájení řízení) do 24. 3. 2016, kdy k tomuto datu protiprávní stav trval, k nápravě dosud nedošlo.

[13] V další části odůvodnění pak žalovaný reaguje na odvolací námitky. Ohledně výroku prvostupňového správního rozhodnutí uvedl, že výrokovou část nelze ztotožňovat s výrokem (poukazuje v této souvislosti na ust. § 27 odst. 1 správního řádu); konkrétní

podoba výrokové části zákonem není výslovně stanovena. V daném případě je patrné z výroku, že byla žalobci uložena pokuta a konkrétní skutkové okolnosti, nesrozumitelnost tak žalovaný neshledal. Ve výroku je jasné řečeno, že se jedná o nemovitosti č.p. 183, Staré Město, Karlova 14, Praha 1. Dále je uvedeno, že ze všech dostupných podkladů spisu je zřejmé, že mezi nájemcem a pronajímatelem byla uzavřena smlouva o dočasném užívání nebytových prostor, a to obchodu v prvním nadzemním podlaží na adrese Karlova ulice 183/14, Praha 1, za účelem provozování jeho podnikatelské činnosti, z nájemních smluv vyplývá, že nájemce je oprávněn za podmínky souhlasu pronajímatele umístit reklamní poutače na předmětné nemovitosti s tím, že zajistí projednání a schválení se správním úřadem. V průběhu správního řízení byl žalobce vyzýván k podání vyjádření, této možnosti nevyužil.

[14] V odůvodnění je uvedeno, že veškeré podklady byly posuzovány v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, jedním z podkladů bylo i písemné vyjádření Národního památkového ústavu. Celá věc byla posuzována výhradně z hlediska památkové péče. Příslušný delikt je hodnocen jako delikt trvající (pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje). Při ukládání pokuty se v případě žalobce jedná o podnikající subjekt, který své jednání nekoriguje, opakovaně a dlouhodobě porušuje povinnosti stanovené památkovým zákonem, výše tak byla stanovena v souladu s ust. § 36 památkového zákona. Pokuta je přiměřená, neboť byla uložena v dolní hranici zákonného rozpětí a s ohledem na další chování žalobce bude působit preventivně.

[15] V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že magistrát vycházel z vyjádření Národního památkového ústavu ze dne 5. 4. 2016, které je v podstatných částech citováno. Poté je rozebrána příslušná kulturní památka, popsán její vývoj, funkce a hodnocení z hledisek památkové péče, včetně konkrétního umístění příslušných zařízení na domě. Ohledně uložené sankce (její výše) je uvedeno, že magistrát přihlédl ke skutečnosti, že odpovědným subjektem provedené úpravy neodpovídají požadavkům památkové péče, degradují vzhled historické památky v historickém centru Starého Města, vzhled historické památky a narušují i okolní prostředí (množství reklamy, její charakter – velikost, výtvarné ztvárnění, agresivní barevnost, materiál, místo upevnění). Přihlédnuto bylo i k době trvání protiprávního jednání – o porušení právního předpisu se magistrát dozvěděl dne 27. 10. 2015, dne 5. 1. 2016 zjistil umístění dalších reklamních prvků, i když v této době již byl vlastníkem informován o požadavku orgánu státní památkové péče na provedení nápravy na kulturní památce, obhlídkou z veřejně přístupného místa dne 24. 3. 2016 bylo zjištěno, že k nápravě nedošlo, ke dni 1. 6. 2016 byl stav objektu nezměněn. Jako k polehčující okolnosti bylo přihlédnuto k tomu, že zařízení jsou odstranitelná. Jako k přitěžující okolnosti bylo přihlédnuto k tomu, že ze strany žalobce se nejedná o první případ porušení právních předpisů, žalobce dlouhodobě a opakovaně porušuje povinnosti stanovené památkovým zákonem, magistrát se jím zabýval již ve více případech (řízení vedená u magistrátu pod sp. zn. S- MHMP 244712/2013, S- MHMP 278389/2013, S- MHMP 46492/2015). Deliktu se dopustil z ekonomických důvodů s cílem upozornit na svoji provozovnu za účelem zvýšení zisku, což je podle usnesení Nejvyššího soudu čj. 8 Tdo 924/2006 zvýšení společenské nebezpečnosti správního deliktu. Magistrát se dále zabýval otázkou možného likvidačního charakteru výše pokuty, což neshledal – při zjišťování osobních a majetkových poměrů vycházel z informací, které měl k dispozici, které žalobce nedodal, proto je stanovil odhadem. V tomto případě se jedná o

podnikající subjekt, který nijak nekoriguje své jednání, i když mu podle zákona hrozí uložení vysoké pokuty. Pokuta byla stanovena v dolní hranici sazby (10 %), bude tak preventivně působit na další jednání žalobce.

[16] Obsahem správního spisu jsou pak podklady, zmiňované v odůvodnění správních rozhodnutí.

[17] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.

[18] Podle ust. § 9 památkového zákona, ve znění účinném v rozhodné době: „(2) *Povinnost pečovat o zachování kulturní památky, udržovat kulturní památku v dobrém stavu a chránit ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením má také ten, kdo kulturní památku užívá nebo ji má u sebe; povinnost nést náklady spojené s touto péčí o kulturní památku má však jen tehdy, jestliže to vyplývá z právního vztahu mezi ním a vlastníkem kulturní památky.* (3) *Organizace a občané, i když nejsou vlastníky kulturních památek, jsou povinni si počínat tak, aby nezpůsobili nepříznivé změny stavu kulturních památek nebo jejich prostředí a neohrožovali zachování a vhodné společenské uplatnění kulturních památek.*“.

[19] Podle ust. § 35 odst. 1 písm. c) památkového zákona: „*Obecní úřad obce s rozšířenou působností uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě, nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání... (c) nepečuje o zachování kulturní památky, neudrží ji v dobrém stavu, užívá ji způsobem neodpovídajícím jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě nebo technickému stavu, nechrání ji před ohrožením, poškozením nebo znehodnocením nebo ji znehodnotí nebo zničí,...*“.

[20] Podle ust. § 36 památkového zákona: „*Při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti a k době trvání protiprávního jednání, ke kulturně politickému významu kulturní památky a k rozsahu hrozící nebo způsobené škody.*“.

[21] Podle ust. § 14 odst. 2 správního řádu: „*Účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").*“.

[22] V první části žalobních bodů žalobce napadá, že by svým jednáním naplnil skutkovou podstatu příslušného správního deliktu. S tím nelze souhlasit – jak je shora uvedeno, příslušný správní delikt je poměrně široce vymezen a sankcionuje jednání ve formě konání i opomenutí konání. Za takové jednání soud považuje i to, které je

vymezeno ve skutkové větě, a na něž odkazuje. V této věci je patrné, že magistrát i žalovaný vycházely z nájemních smluv, předložených vlastníky (spoluvlastníky) domu v rámci správního řízení, z nichž odpovědnost žalobce jako nájemce za příslušné úpravy na nemovitosti vyplývá. Skutkový stav tak v tomto směru byl spolehlivě zjištěn a žalobce se nemůže této své odpovědnosti, která se váže k nájmu nemovitosti, zprostit poukazem na to, že úpravy fyzicky provedl subjekt jiný (společnost Thajský ráj s.r.o.). I pokud tomu tak bylo, je to skutečnost, která nemá pro skutkové zjištění deliktní odpovědnosti v této věci žádný význam – z nájemních smluv plyne, že odpovědnost za příslušný provoz ve smyslu umístění reklamních poutačů měl žalobce jako nájemce prostor. Shromáždění podkladů, které by prokazovalo jiného delikventa, tak v tomto směru nemělo význam. Navíc je nutné uvést, že žalobce v průběhu správního řízení v prvním stupni tuto skutečnost nijak neuplatňoval, ačkoliv byl seznámen s tím, z jakých podkladů bude magistrát při hodnocení skutkového zjištění vycházet, soud tak má tuto žalobní námitku pouze za účelovou, ve snaze docílit zpochybnění skutkového zjištění magistrátu. Není pravdivé žalobní tvrzení, že nebylo zjišťováno, kdo příslušné úpravy na nemovitosti provedl – jak je patrné ze správního spisu, po zjištění příslušného stavu nemovitosti magistrát zaslal spoluvlastníkům nemovitosti výzvu ze dne 30. 11. 2015, kteří ve své odpovědi ze dne 14. 12. 2015 výslovně uvedli, že příslušná provozovna je pronajata žalobci a odkázali na příslušná ustanovení nájemní smlouvy, kde jsou reklamní zařízení řešena. Magistrát tak vycházel z těchto zjištění, které odpovědnost žalobce za správní delikt podporují; jak bylo již shora uvedeno, v průběhu správního řízení před magistrátem se žalobce tomuto zjištění nebránil, ač bylo součástí podkladů, s nimiž se měl možnost seznámit. Za tohoto procesního stavu tak poukaz na jiný subjekt, který měl fyzicky úpravy provést, až v řízení odvolacím či soudním, je tak pouze účelovou snahou o zpochybnění skutkového zjištění magistrátu, které však na samotnou odpovědnost žalobce za správní delikt vliv nemá (i pokud by byl zjištěn další pachatel deliktu, žalobce je odpovědný z deliktu i na základě shora uvedených skutkových zjištění jako nájemce prostor).

[23] Totéž je možné uvést o odkazu žalobce k subjektu SVOBODNAREKLAMA s.r.o. Skutečnost, že příslušná reklamní zařízení užívala jiná společnost, na deliktní odpovědnosti žalobce nic nemůže změnit.

[24] Pokud žalobce zpochybňoval právní hodnocení skutkového stavu, které se opírá o vyjádření Národního památkového ústavu, kdy uvádí, že magistrát i žalovaný příslušné stanovisko pouze nekriticky převzal, pak nic takového z odůvodnění správních rozhodnutí neplyne. Stanovisko Národního památkového ústavu bylo zjevně využito při hodnocení intenzity a vhodnosti reklamního zařízení do příslušného místa jak z hlediska samotné kulturní památky (domu), tak i širšího okolí. O žádné nekritické převzetí žádného stanoviska tak nejde, ale o právní posouzení naplnění neurčitého právního pojmu, který je ve skutkové podstatě obsažen. Takový postup není v rozporu se správním řádem, a pokud se magistrát i žalovaný s tímto odborným posouzením Národního památkového ústavu ztotožnily, nelze tuto samotnou okolnost považovat za nic protiprávního. Věcné námitky, proč by příslušný dům nebyl kulturní památkou, či proč by reklamní zařízení z hlediska památkové péče neměla narušovat objekt chráněný zákonem, žalobce ani v řízení správním, ani soudním, neuvedl.

[25] V další části žaloby žalobce zpochybňoval procesní stránku skutkového zjištění provedené magistrátem, zejména tzv. kontrolní obhlídky. Podle názoru soudu takové zjištění je v souladu se správním řádem – zjevně se jednalo o kontrolu míst veřejnosti přístupných, kdy není zapotřebí vstupovat do provozovny, případně činit jiné rozsáhlejší (případně odborně náročnější) zjišťování. Jednalo se tak o výkon úřední činnosti, a zjištěné skutečnosti tak jsou jiným důkazem výslovně neupraveným správním řádem (nejednalo se ani o kontrolu, ani o ohledání). Pokud z takové obhlídky je provedena fotodokumentace, kterou může pořídit kdokoliv, nejedná se podle názoru soudu o žádné nepřípustné provádění kontroly, ale o konstataci veřejně přístupné skutečnosti, která je fotodokumentací pro pozdější řízení zachycena. Jedná se tak o důkaz podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu, a to jiný důkazní prostředek, který je vhodný ke zjištění stavu věci. O žádný rozpor se zákonem se tak nejednalo. Pokud magistrát a žalovaný užívá termín kontrolní obhlídka, nejedná se o žádný termín procesního práva, ale o shora uvedené zjištění. O provedení a zajištění takového důkazu podle názoru soudu nemusí být žalobce informován, neboť se v daném případě jednalo o veřejně přístupné prostory, a nejednalo se tak o kontrolu či ohledání.

[26] V další části žaloby žalobce, stejně jako v odvolacím řízení, napadá výrok prvostupňového správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost a neurčitost. Soud nic takového nezjistil – z výroku je patrná skutková i právní věta, skutek je dostatečně přesně popsán, stejně tak je popsána i konkrétní nemovitost, na níž byly úpravy realizovány, tato nemovitost je vymezena hned v návěti rozhodnutí číslem popisným, umístěným v katastrálním území, ulicí a číslem orientačním, číslem kulturní památky, a dále ve výroku výslovně zmíněna. Podle názoru soudu tak k záměně za jinou nemovitost, kterou žalobce rovněž užívá, nemůže dojít, neboť nic takového z výroku neplyne.

[27] Soud neshledává důvodným opakovaný žalobní bod, v němž žalobce poukazuje na skutečnost, že úpravy provedl subjekt jiný, k nimž se již vyjadřoval shora a na něž odkazuje. Pokud žalobce zpochybňuje hodnocení důkazů, když odkazuje na vyjádření jednoho ze spoluvlastníků, pak je nutné uvést, že magistrát i žalovaný zjevně vycházely ze zjištění, že uživatelem části nemovitosti je žalobce (jak je v odůvodnění uváděno), přičemž toto zjištění pramení z předložených nájemních smluv.

[28] Pokud žalobce poukazoval na konstrukci trvajícího deliktu, kdy uváděl, že podle jeho názoru je zahájení správního řízení limitem pro trvání deliktu, a proto nemůže být sankcionován za dobu, která po něm následuje, pak soud takový názor nesdílí. Žalobce byl potrestán za delikt, který trval od 25. 1. 2016 do 24. 3. 2016, tj. od doby zahájení řízení do dne, kdy podle zjištění magistrátu delikt trval (jak plyne z výroku prvostupňového správního rozhodnutí). Podle názoru soudu takto vymezené trvání deliktu není v rozporu ani se správním řádem, ani s památkovým zákonem. Správní řád, na rozdíl od trestního řádu, nespojuje se zahájením správního řízení žádné procesní následky v tom smyslu, že by se ukončoval nějaký skutek. Ačkoliv jsou některé trestní zásady aplikované i na správní trestání (např. zásady časové působnosti norem a s tím spojené podmínky trestnosti apod.), zásada přerušení skutku sdělením obvinění to podle názoru soudu není. Proto pokud byl delikt vymezen jako trvající vymezen určitou časovou hranicí, která má počátek v zahájení

řízení a je ukončena zjištěním magistrátu, že v tento den delikt trval, jako se to stalo v tomto případě, nejedná se o žádný nezákonný postup, ani projev žádné libovůle.

[29] V další části žalobních bodů žalobce uváděl, že nesouhlasí s uloženým trestem, přičemž napadal závěr žalovaného, že žalobce měl některé skutečnosti namítat v průběhu správního řízení. Tento závěr je posunut – není použit ve smyslu základu deliktní odpovědnosti, ale o povědomosti o majetkových poměrech žalobce. Ty žalobce nesdělil ani v řízení před magistrátem, ani v řízení odvolacím. Stěží tak mohl žalovaný na něco konkrétně reagovat, když k tomu neměl od žalobce žádný podklad. Jak je uvedeno v odůvodnění jak prvostupňového, tak i napadeného rozhodnutí, správní úřady vycházely z těch údajů, které byly o žalobci veřejně k dispozici, když hodnotily případný likvidační charakter. Soud se s tímto postupem ztotožňuje, neboť žalobce tyto údaje nijak v řízení neuplatňoval či nezpochyboval. Pokud až v žalobě uvedl, že pokuta má pro něj likvidační charakter, pak soud k takovému žalobnímu bodu uvádí, že je velice obecný, a nelze pro jeho obecnost se k němu vyjádřit.

[30] V posledním žalobním bodě žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou podjatosti oprávněné úřední osoby. Tato skutečnost v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí uvedena není, ačkoliv jí žalobce namítal v odvolání. V tomto směru by byl tento žalobní bod důvodný, a jedná se tak o vadu řízení. Nicméně tato vada podle názoru soud nemá vliv na zákonnost rozhodnutí – žalobce v žalobním bodě uvádí, že byl v minulosti se svým právním zástupcem terčem kritiky ze strany úřední osoby a výslovně odkazuje na předchozí správní řízení. Podle názoru soudu tak o důvodu podjatosti věděl žalobce minimálně v době, kdy mu bylo oznámeno zahájení správního řízení, a po tomto datu je měl bez zbytečného odkladu uplatnit, což neučinil. Pokud tak učinil až v podaném odvolání, stalo se tak zjevně po této lhůtě a proto žalovaný důvodně k takové námitce podjatosti nepřihlédl (ust. § 14 odst. 2 správního řádu).

[31] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

[33] Pro úplnost soud uvádí, že rozhodnutím ve věci samé je řízení skončeno a vydané usnesení o přiznání odkladného účinku žaloby tak pozbývá účinnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 1. února 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu